

Sunt o femeie fericită

Copyright ©2019 Editura Berg

Copyright ©2019 Nicoleta Baci

Toate drepturile rezervate

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BACIU, NICOLETA

Sunt o femeie fericită / Nicoleta Baci. - București : Berg, 2019

ISBN 978-606-9036-19-8

821.135.1

ISBN 978-606-9036-19-8

Editura Berg

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

Nicoleta Baci

SUNT O FEMEIE FERICITĂ

Stau și mă uit în urmă, nu în spatele meu, ci la trecutul zbuțuit. Mereu iubită, mai mereu părăsită, și totuși în același timp ei revin, iar și iar, până ajung să mă plictisesc și să-i uit cu adevărat. Oare care ei? Nu mi-i mai amintesc. Sunt o doamnă manierată; nu mi-i mai amintesc.

M-am oprit și aștept la semafor. Sunt indecisă unde să mă duc. Trec strada sau... parcă doream să fac ceva? Dar ce?

Mă sprijin ușor de un stâlp. Ufff! Mă dor picioarele, stând pe toacele astea. Pantofi superbi, cu tocuri prea mari, însă nu pot renunța la ei. Îmi fac glezna superbă, piciorul pare mai suplu, mai frumos. Aleg să rămân așa, la stadiul de frumusețe.

Mă gândesc ce trebuie să fac acum. Sunt pierdută în idei, când aud un claxon puternic și insistent. Oare ce-o fi pățit? Stă la semafor, așteptând să se facă verde, și și-a găsit de lucru să mă claxoneze pe mine? Cu insistență și disperare, dă din mână să urc în bolidul lui negru, mare și frumos. Hm... Și tipul e mișto, dar eu sunt o doamnă manierată, nu se cade nici să urc, nici să-l înjur sau să-i spun ceva obscen. Oare cu ce mă confundă? Doar nu arăt a pițipoancă, nu emit niciun fel de semnal. Unde mai pui că sunt îmbrăcată decent: fustă lungă, neagră, mulată, dar nu foarte strâmtă pe corp, cămașă bleu încheiată decent și

pantofii mei negri, cu tocul înalt. Oare ce l-o fi făcând să creadă că sunt pițipoancă? Mă sâcâie gândul și mă privesc. O fi geanta mea roșie, ce dă de gândit că e scumpă, și pentru o tipă ca mine doar un bărbat bine și plin de bani i-o poate cumpăra? Se înșală. Îmi permit să-mi cumpăr tot ce vreau și-mi doresc. Ei bine, îmi doresc doar ceea ce-mi permit. Mi se pare logic, altfel va trebui să răspund celui claxonat insistent.

Ei bine, nu, dragilor! Eu sunt o doamnă decentă.

Uf, e verde! Tipul mișto, cu tot cu bolidul lui, a plecat în viteză mare, bodogăbind. Eu stau încă gândindu-mă dac-am făcut bine. Până la urmă, ce mare chestie? Am fi băut o cafea împreună, l-aș fi ascultat cum se umflă în pene și-am fi fost amândoi fericiți sau ne-am fi prefăcut că suntem mulțumiți de ceea ce-am cucerit.

Să păstrez geanta roșie sau s-o înlocuiesc? Poate ea este cea care-mi aduce norocul și mă va observa un altul. Dar ce voi spune, da sau nu? Căci sunt o doamnă manierată și nu se cade să spun din prima „da, te vreau!”, așa gândesc acum. Minte mea ipocrită spune să stau în zone de decență. Pfff! Câtă ipocrizie avem cu toții! Când îl ai pe mascul în față, gândești și sperii că va insista și te va invita încă o dată.

Hai, bărbate, mai spune-mi o dată, și eu voi ceda!

Ipocrită gândire, una vreau, alta spun.

Am un job, în aparență simplu: stau liniștită într-un fotoliu și ascult ce-mi spune celălalt. Unele lucruri par banale, dar, pentru ei, sunt emoții și situații dureroase. Îi

simți cum suferă, uneori empatizezi cu ei, dar, după ani de practică, stai detașată, nu vrei ca ei să simtă cât de mult suferi și tu cu ei și că unele povești sunt istoria ta de mai demult, din anii din urmă.

Asta mă duce cu gândul la perioada când am dorit să urmez facultatea de psihologie. Nu pentru că dădea bine și era cool, dar așa simțeam. M-am înscris, fericită, pentru un nou început pe care mi-l doream. Era începutul voit de mine, o tânără focoasă, frumoasă, suplă și cu sânii mari. Acei minunați sâni care erau mereu priviți. Sincer, nu am înțeles atracția masculilor pentru mărimea sânilor. Nu doresc să mă gândesc mai departe la ce se mai mărea. Sunt o femeie decentă, cu moravuri sensibile și purtări adecvate. Naivă mai eram în acele perioade! Nu că acum aș fi altfel, dar, cumva, am înțeles latura umană. Ăștia vor gândi mereu cu capul. Care cap? Se știe, nu mai trebuie să explic.

Mergeam cu drag în sălile de clasă, cu dorința de a învăța, de a-mi integra o nouă cunoaștere care să mă ajute, nici eu nu știam prea bine la ce, doar că așa simțeam. Lume amabilă, cum sunt de obicei oamenii cu mine. Primesc, mereu, ajutor de la ei: mă ajută să completez cereri, să-mi pun în ordine hârtiile necesare pentru cursuri. Colegii, tineri zvăpăiați și gălăgioși, plini de entuziasm, mult prea emoționați de acest eveniment, ceva nou pentru orașul meu, facultatea de psihologie...

Hei! Eram în visul meu, o facultate cu profesori renumiți din București. Ce mândră eram că venea decanul Universității din București, personalitate marcantă în domeniu, în acea perioadă.

Nu reușeam să-mi șterg rânjetul tâmp de pe chip, doar îmi trăiam visul. După câteva zile l-am cunoscut pe domnul decan. Era un domn tânăr, în jur de patruzeci și ceva de ani, un bărbat prezentabil. Eu stăteam în mijlocul sălii, cu privire arogantă, plină de deșteptăciune și cam încrezută, chiar dacă-mi era greu să recunosc.

Că, deh, eu mă consideram o deșteaptă, decentă și cu fițe universitare. Cu toate acestea, decența și frumusețea mea specială erau pentru mine o armă împotriva minții bărbatului plin de hormoni și gânduri la sex și eroticism. Zulufii erau frumos aranjați, așa stăteau mereu, nu știu cum, că de multe ori mă pieptănam doar dimineța, dacă-mi aduceam aminte. Bine că nu se cunoștea; m-a înzestrat mama natură cu păr frumos ce pare mai mereu coafat. Mulți chiar credeau că merg mereu la coafor, iar eu, de fapt, uitam de multe ori să-l pieptăn.

Așa, să ne întoarcem în sala de curs, plină ochi, doar era domn' decan venit. Am crezut că din respect sunt toți prezenți, cu toate că el a mai anunțat că vine și n-a mai apărut. O fi avut alte treburi și noi eram oricum niște bieți provinciali. Totul bine până acum. Îmi verific rujul de pe buze. E în ordine, e la locul lui, senzual aranjat pe buza de jos, mai groasă nițel decât cea de sus. Buza de sus în formă de două arcuiri ce se unesc perfect, în armonie cu toată gură. Cică așa avea o gură tare senzuală. Atunci, să folosesc puținel ruj, de amorul artei frumosului. Dar atât, doar de amor, că nu știam că senzualitatea buzelor mele le incita unora capul. Ei da, cam așa era!

Domn' decan dă înainte cu informări – nu prea simpatic, cu amenințări către niște bieți mărunți provinciali și ne face să înțelegem cum ne situăm. El e șeful și noi ceva

neînsemnat, nu prea am înțeles, dar cred că niște naivi amărăți, fără valoare prea mare față de Universitatea din București.

Ei, așa o fi! Că el e mai deștept și știe ce spune.

Acum, ce i-o fi cășunat pe rujul meu? Eu cred că e drăguț – un ruj roșu, frumos conturat pe așa buze sexuale. Ce-i cu el, de mă ridică în picioare tocmai pe mine, cea care sunt pe la mijlocul clasei?

– Da, tu, aia cu buzele mari, roșii. Crezi că dacă te aranjezi așa, ca o cocotă, înseamnă că ești și deșteaptă? Te anunț că la mine la curs nu se trece anul dacă nu știi materia, și e mult de citit. Ai timp să o citești, în vreme ce te aranjezi? Hainele și frumusețea nu te fac mai deșteaptă. S-o crezi tu că te trec anul, dacă nu știi materia! Nu silueta ta impecabilă te lasă să mergi la licență. Nu e nevoie să fii nepoliticoasă, ai putea să te ridici în picioare și, când îți aduci totuși aminte, să te și așezi.

Eu, roșie toată, amortită, în picioare, nu reușesc să mai aud ce naiba îmi tot spune ăsta. Să-l ia naiba de prost! Ce vrea de la mine? Dintre atâția oameni, doar pe mine m-a văzut?

Cum, necum, am reușit să mă așez pe scaun, fără să înțeleg, îmbujorată și tremurând toată. Dezorientată și pierdută în spațiu, nu reușesc să mai aud nimic. Dar e în regulă, el tot vorbește. Și, chiar dacă e cam bătrân, e mișto tipul: înalt, brunet și slab.

Seminarul se termină și urmează pauza. Atât aud: *S-o crezi tu că te trec anul! Dacă nu te trec eu, nu vei trece nici de ceilalți.* Am rămas cu gura căscată și stau cu ochii-n lacrimi, gata să plâng. Fir-ar ea de treabă! Ce caut eu aici? Sincer, îmi cam doresc să plec acasă, dar eu nu renunț.

Știu că sunt inteligentă și că pot face față, iar ca să citesc zeci de cărți e o nimică toată pentru mine. Citesc încontinuu cărți și împărtășesc emoțiile și trăirile cu personajele. Ei bine, toată supărarea mea nu a reușit să-mi ștergă rujul de pe buze și nici zulfii nu s-au deranjat de la locul lor.

M-am ridicat de pe scaun, cu tupeul meu specific, și m-am dus înspre alți colegi, prefăcându-mă că ascult ceea ce spun. În mintea mea era un haos total de gânduri care-mi năvăleau rațiunea. La un moment dat, un coleg – un tip amabil, bine educat – se apropie de mine și își cere scuze:

– Nu te supăra că-ți spun, dar dacă decanul s-a luat de tine fără motiv, să știi că nu te va trece anul și nu vei putea termina facultatea fără să treci prin patul lui. Așa face și la facultate în București. Sora mea învață acolo, e în anul trei și mi-a povestit că are colege care arată super și chiar dacă sunt foarte bune la materie, el nu le trece anul. N-ai nicio șansă să treci. Te place, de aceea s-a purtat așa cu tine. Îl cred, la cum arăți de bestial, mă scuzi, dar chiar arăți bine, ești superbă, perfectă, așa spune. Doar că n-am nicio șansă cu tine. El, dacă te vrea și ești la el în an, te va avea.

– Scuze, sunt măritată, nu mă interesează ce vrea el. Mulțumesc, oricum, de informație. Am să întreb și pe alții ce să fac.

Am rămas cu gura căscată. Tipul m-a salutat și a plecat. Ceilalți mă priveau cu milă. Fir-ar ea de situație!

M-am retras din nou pe scaun și am început să procesez ce-i de făcut, cum să ies basma curată. Am plătit atât de mult jumătatea asta de semestru! Măcar dacă dădeam doar taxa de înscriere și atât. Sunt măritată, cum crede ăsta c-aș

face așa ceva? Auzi, ca să trec anul trebuie să trec obligatoriu prin patul lui! El e moșneag, are peste patruzeci de ani, iar eu, o puștoaică de douăzeci și patru de ani. De fapt așa mă simt, o puștoaică. Ei bine, trebuie să fac ceva să înceteze năvala asta de gânduri și să-mi liniștesc tensiunea. Inima-mi bate cu putere, mă simt murdărită de cuvintele puștiului, doar sunt o femeie măritată, nu se cade, nu e decent. Sunt o doamnă manierată, chiar dacă mă simt o puștoaică.

După cincisprezece minute vine decanul în sală. Îmi simt privirea ironică și belicoasă, de plăcere în așteptare, fiind sigur pe el. Parc-ar fi un taur în călduri cu bale și spumă pe la gură. Eh, cum ar putea o gură ca a lui să mă atingă? Mi-e scârbă rău, de-mi vine să vomit. Mă ridic rapid de pe scaun și, cu decența unei doamne frumoase, îmi pun haina de blană pe mine, trec printre rânduri pe lângă ceilalți colegi, salut și spun că eu renunț. Nu pot continua să mai stau aici și am înțeles informațiile din pauză, dar eu aleg că răspunsul este „nu”.

– Ești sigură de asta?

– Da. Bună ziua!

Am plecat ca o adevărată doamnă manierată, frumoasă și cu sufletul împăcat. Așa a fost să fie, am mai rămas cu un vis nerealizat. Îmi pare rău doar de bani, puteam să-mi iau ceva haine de ei.

Aerul rece m-a făcut să mă simt mai veselă și fericită, am început să mă plimb pe străzi. Rămâi în urmă, domn belicos și rău la suflet. Aleg să fiu o doamnă fericită, împreună cu zâmbetul meu larg.

E minunat să fii tânără. O da, tânără și frumoasă! Uneori, merg pe stradă și mă întreb, oare de ce mă privește și ce le atrage privirea spre mine? Câteodată îmi doresc să am liniște și să trec neobservată. Da, atunci m-aș simți liniștită și bine cu mine.

E ceva, ceva din mine care îi atrage. O fi culoarea mea ciocolatie, posibil să le dau senzația că pot fi comestibilă, posibil, că, dacă își folosesc limba, mă pot linge ca pe o ciocolată.

Totuși, e atât de plăcut să fii frumoasă! Îți umple sufletul de mulțumire și te simți și mai frumoasă, mult mai frumoasă decât ești. Și, conștient sau nu, îmi place să fac jocuri cu ceilalți. Asta mă incită, îmi dă o stare de bine, de siguranță de sine, ca animal frumos ce sunt. Important e că nu sunt falsă, ci așa sunt eu, mereu calmă și cu un zâmbet larg ce stă mereu pe chip. Un chip angelic, care emană blândețe și bunătate; chiar așa sunt.

Mă gândesc la o zi în care am fost invitată la o petrecere. Toți sunt liceeni, doar eu și părinții fetei suntem maturi. La douăzeci și patru de ani te poți strecura ușor printre cei mai tineri, plini de viață și speranță. Te hrănești cu energia, cu frumusețea și libertatea lor de a iubi, oricât și oricum.

În scurt timp, casa s-a umplut de tineri zvăpăiați, veseli și puși pe distracție, liberi de inhibiții și iubitori de tot ce e în jurul lor. Cu bunul simț al vârstei, stau retrasă și nu mă întrepătrund cu energia lor, doar o privesc cu sufletul fericit că am hotărât să fiu aici.

Nu trece mult și puștii sunt deja încălziți și gălăgioși. Sunt îmbrăcată simplu, cu pantaloni negri, mulați pe picioarele subțiri și lungi, care, datorită modelului, mă fac

să par mai înaltă, cămașă albă care-mi scoate în evidență sânii mari și fermi care atrag privirile ca un magnet, părul lăsat liber, cu zulufii mișcându-se lejer prin aer și nelipsitul meu zâmbet cald și suav.

Îi văd la un moment dat șușotind misterios, iar cel mai simpatic tip, și probabil cel mai îndrăzneț, se apropie de mine și mă invită la dans. După al treilea dans, încerc să mă retrag, dar se pare că deja am intrat în jocul lor și m-a cuprins fericirea. M-am relaxat și chiar am uitat ce vârstă am. Să nu uităm, ei sunt mai tineri, eu sunt deja o doamnă măritată și manierată pe deasupra. Dar ce mai contează, acum, când mă simt din nou ca ei, când practic nu mai observ acea privire lascivă? Zău așa, la cât e de tânăr, nici nu te poate deranja, chiar dacă uită să-și ridice privirea de pe sânii și eu simt cât e de excitat și cum este gata să explodeze. Ai impresia că mai are puțin și va ceda dorinței fierbinți din interiorul minții care nu îl mai ajută. Sau poate-o fi de la alcool, cred că au băut cam mult puștii ăștia, bărbați în devenire.

Când îl văd cât este de tensionat, vreau să fac stângamprejur și s-o șterg. Aud râsete pornite la unison și, când mă întorc, el, pregătit în spatele meu, roșu la față, dar fericit, mă întreabă dacă vreau să-i fiu iubită, că e un tip serios și că s-a îndrăgostit.

Uf! ce moment dificil! Zâmbind, îi spun:

– Sunt căsătorită!

Îl privesc cum parcă ceva l-a dărâmat. Ce tip, nici măcar un pic nu s-a simțit stânjenit, a regretat doar că nu poate să-mi ofere din iubirea lui, atât de pură, de bărbat în devenire.